
Geologische en biologische opmerkingen over Noorwegen en Spitsbergen

DOOR

A. DE GRAAF.

Wanneer men, na een zeereis van enkele tientallen uren, voet aan wal zet in het land van Amundsen en Ibsen, Björnson en Grieg, bemerkt men al spoedig, een interessant gebied betreden te hebben. Deze indruk wordt te sterker, naarmate men noordelijker komt, of dieper landwaarts indringt. De zeer-bijzondere land- en kustvormen, de merkwaardige flora, de wondere belichting van het geheele landschap doen hem, die voor deze dingen oog heeft, zich gevoelen als in een groot openlucht-museum. En wanneer men Scandinavië achter zich laat, om koers te zetten naar het eiland, waar dozijnen namen spreken van oud-Holland-schen durf en fermitieit, wordt de belangstelling opnieuw geprikkeld en betreedt men de voorpoort der Arctis in ongewone spanning.

Het is geen wonder, dat ook de wetenschappelijke belangstelling zich steeds meer op Noorwegen en Spitsbergen richt. Er zijn tal van vraagstukken, wier oplossing dringend vordert, dat nog meer dan tot heden de geoloog, de geomorpholoog en de bioloog — om van de beoefenaars van andere wetenschappen te zwijgen — zich bezighouden met dit deel der aardoppervlakte. Klimatologisch buitengewoon bevoorrecht, en daardoor gemakkelijk bereikbaar — weinig of niet veranderd door menschelijk ingrijpen, zoodat hier nog de natuur haar stempel zet op de menschen, en niet omgekeerd — is het o.a. 't aangewezen terrein voor de studie van alles wat betrekking heeft op de kwartaire formaties in den ruimsten zin, en voor bestudeering der flora en fauna, fossiel en recent, in een arctisch gebied.

De Alpen, met hun gletschers, zijn onderzocht als geen gebergte der aarde, en deze onderzoekingen hebben over